

at det ingenlunde har været tilfjgget med Indstillingerne at bevirke, at de paagjældende Pensjonsbeløb nedfattes, men kun at afhjælpe visse Mangler ved den Form, hvorunder de for Diebliffet oppebæres. Jeg maa dog med Hensyn hertil bede fremhævet, at jeg ikke uden Grund har gjort mig skyldig i den Misforstaaelse; at der muligt kunde være en anden Hensigt forbunden med Indstillingerne. Hvis man nemlig seer den 9de Post efter, vil man finde, at der staaer som Udvalgets Formening udtalt, at „Feilen bør rettes, efterat samme er opdaget“, og der er slet ikke nærmere udtalt, at den burde rettes paa den Maade, at man gav Vedkommende en Pension paa 10 Rbd.; det synes dog at være den naturlige Fortolkning af Ordene, at Feilen skulde rettes paa den Maade, at man bortskar disse 10 Rbd. Jeg skal ikke opholde mig videre derved, men, for at undgaae Misforstaaelse, skal jeg udtrykkelig udtale, at det ingenlunde har været min Hensigt at ville bebrejde Udvalget og end mindre Revisionen dens gjorte Indstillinger; Revisionen har for sit Vedkommende været fuldkommen beføiet, ja forpligtet til at gjøre opmærksom paa, hvad der efter dens Mening fandtes at mangle loblig Hjemmel, og jeg kan vel tænke mig, at endog saa en Revisor, der maatte have gjort en sliq Indstilling, kunde her i Thinget som Landssthingsmand komme til at stemme mod sin egen Indstilling. Det er fremdeles en Selvfølge, at, naar Udvalget har gjort disse Indstillinger, er det, fordi det har været overbevist om, at det var en med den strenge Ret overensstemmende Fremgangsmaade; men det er det, jeg kun ikke har kunnet finde at være afgjørende. Jeg har forment, at vi paa saa mange Steder ere afvegne fra hvad der var streng Ret, at der nu ikke var Anledning til paa engang at fastholde dette Retsbegreb saa eksklusivt; jeg meente, at ogsaa Billighedsgrunde her kunde faae Lov til at tale med. Men jeg skal endnu eengang tilføie, at jeg ingenlunde erkjender, at der mangler streng Ret for de vedkommende Pensioners Oppebærelse. Jeg kan ingenlunde erkjende Rigtigheden af den Fortolkning, som en meget æret Landssthingsmand vil gjøre gjældende, at Forbeholdet skulde bestaae ligesuldt, uagtet Grundlovens midler-

tidige Bestemmelse under Nr. 2. Det maa vel erindres, at det var ikke et Forbehold, Kongen tog, efterat denne Bestemmelse var givet i Grundloven — thi da er det tydeligt, at saa maatte noget Andet gjælde, — men det var et Forbehold, som var taget meget tidligere, og som derfor efter min Formening nu maa være bortfaldet efter Nr. 2 af de midlertidige Bestemmelser i Grundloven. Naar det i denne midlertidige Bestemmelse udtales som en Ret for vedkommende Embedsmænd, at de skulle oppebære det i Pension, som efter de hidtil gjældende Regler har været tilstaaet Embedsmændene ved deres Afgang, saa bliver Spørgsmaalet, forekommer det mig, væsentligt blot følgende: Ere disse 5100 Rbd. det Beløb, som efter de gjældende Regler vilde have været at tilstaae General Rømer? Jeg betvivler ikke, at den ærede Finantsminister vil bekræfte, at det var overensstemmende med de gjældende Regler, og at der — man have forøvrigt hvad Mening man vil om disse Regler — ingen Tvivl var med Hensyn til dette Tilfælde. Men, hvorledes nu Ordene i Forbeholdet end skulle opfattes, — jeg skal meget villigt gaae bort fra den strenge Retsopfattelse —, saa troer jeg dog, at Enhver vil indrømme, at, da man i 1848 gav den 80aarige Mand Afked med Pension, da kunde det umuligt være Meningen at forbeholde denne Pension nærmere Undersøgelse til Aaret 1854 eller 55, eller hvor naar dette vilde kunne skee; om man vilde have den forbeholdt en Undersøgelse i 1848 eller maaskee i 1849, ja, det kunde have været haardt, men det var dog tænkeligt; men, at man skulde have havt til Hensigt at holde dette Pensionsspørgsmaal for den Vedkommende svævende i en saadan Række af Aar, det troer jeg Ingen vil kunne paastaae. Er der skeet en Feil, saa er det i alt Fald ikke den Vedkommendes Skyld, saa havde det været Rigsdagens Sag at paatale denne Feil langt tidligere; men Rigsdagen har ikke været ubekjendt med dette Forhold, Rigsdagens Opmærksomhed er meget tidligere bleven henledet paa dette Forhold. Allerede paa den første Rigsdag, som samledes efter Grundlovens Givelse, blev Forholdet fremdraget, gjort til Gjenstand for udtrykkelig Afstemning, discutéret — skjøndt jeg gjerne vil ind-